

SVŠGUGL,

Umetniška gimnazija, smer sodobni ples predstavlja:

PRED-PREMIERA 21:

VEČER SOLOV # GESTE UPORA

NASTOPAJO DIJAKINJE 4. H:

Lana Baltič, Eva Batagelj Pinterič, Tanita Čamdžić, Lara Drnovšček Krivec, Doroteja Gorjan,
Maja Hlebš, Maja Hojs, Neža Jelinčič, Lina Kadunc, Maja Lenič, Ana Levaičič, Ana Jerneja Lukančič,
Elena Nikolovska, Katja Pintar, Tinkara Plos, Beti Polanec, Lara Stankovič Sušec, Ana Sučević,
Dina Šarac, Petra Trapečar, Sara Vilič, Laura Volmajer, Ema Zevnik

Umetniško in mentorsko vodstvo: Nina Fajdiga, Urška Vohar

Mentorstva: Maja Delak, Jerca Rožnik Novak, Nataša Živkovič, Živa Žitnik

Glasba: Matjaž Predanič in izbor dijakinj 4. H / Kostumografija: mentorici in dijakinje

Oblikovanje svetlobe: Urška Vohar / Tehnično vodstvo: Marko Levičnik

Snemanje in dokumentiranje: Vid Merlak / Gledališki list: Andreja Kopač

Fotografije: Miha Dragan / Oblikovanje tiskovin: Tanja Radež

Zahvala: Maji Delak, Petra Vignjevič Kovjanič / Produkcija: SVŠGUGL, ravnatelj Alojz Pluško

PLESNI IN GLEDALIŠKI CENTER PGC, KARDELJEVA PLOŠČAD 28 A, LJUBLJANA

PREMIERA: PETEK, 14. MAJA 2021 OB 17.00 IN OB 19.00

PONOVITVE SI BO MOGOČE OGLEDATI KONEC MAJA NA SPLETNI STRANI

www.svsgugl.si

*Pred-premiera'21 je naslov vsakoletne uprizoritve Umetniške gimnazije SVŠGUGL, smer sodobni ples, ki omogoča dijakinjam in dijakom organiziran vstop in pred-izkušnjo nastopanja na profesionalnih odrih.

OB GESTAH UPORA ...

Prispevki avtoric so izseki iz konceptnih listov za pripravo maturitetnih solo nastopov na temo GESTE UPORA, ki je bila skupno izhodišče tudi za pripravo maturitetne skupinske koreografije.

Avtorice v svojih prispevkih lucidno razmišljajo o različnih temah, ki se dotikajo gest (in) upora, ter na ta način razvijajo unikaten postopek k oblikovanju gibalnega materiala in koreografskega jezika. V svojih zapisih odražajo tako notranja stanja, kot zunanja razpoloženja, mnenja, pomene, asociacije in reference in na samosvoj način pomembno razširjajo stereotipne vzorce in predstave.

Drage dame, le tako naprej!

Z veseljem sem uredila vaše prispevke in Vam želim, da jih živite tudi v prihodnje!
Ta čas hoče RESNICO, zahteva POGUM in na novo ustvarja (S)MISEL.

ANDREJA KOPAČ

VETER V BURJI

Letošnja tema *Geste upora* me je popeljala v moj domači kraj, za katerega je značilen močen sunkovit veter, burja. Spomnilo me je, kako sem se kot majhna deklica naslanjala na burjo in ta me je s svojim uporom držala. Prav sunki vetra so bili tisti, ki so mi dali inspiracijo za gibe.

Sedim na klopci na železniški postaji, sonce sije, burja piha.

Sedim in gledam liste, kako vihrajo v burji in se občasno zaletijo v ovire.

Čakam na vlak, čakam da ura odbije 17.51,

čakam, da bom končno po petih mesecih spet občutila vlažen zrak ljubljanske kotline.

Pogrešala bom občutek burje v laseh,

občutek mrzlega, sunkovitega vetra na koži,

ko se z vso silo in uporom zareže vanjo.

Ponovno se zagledam v list in mu sledim,

Sledim mu, kako se premika, se plazi, leti čez železniške tire,

gledam kako se zaleti v oviro: »BONK!«

Želim si, da gledalci občutijo »toplino« burje in njenega upora, kako me prenaša skozi prostor.

Da občutijo isti občutek, kot ga jaz, ko se gib sklada s glasbo ali ko se list neuspešno upira proti moči burje ali celo, ko čutim ta isti upor burje na sebi.

LANA BALTIČ, 4. H

“BITI” KOT GESTA UPORA

Pogosto slišimo, da ljudje niso zadovoljni z določenimi, včasih čisto preprostimi stvarmi, zato me je zanimalo, zakaj se več posameznikov ne upira vsak dan.

Ugotovila sem, da je za obstoj vsakega sistema, od družbe do razreda, skupnosti, družine potrebno dovolj ljudi, ki imajo od tega sistema korist. **V solu želim prikazati nameren ne-upor.**

Želela sem raziskati to, da nekaj vidiš, izveš, slišiš, ampak ne želiš ukrepati, saj kljub temu, da kritiziraš sistem imaš hrati od njega določeno korist.

Želela sem izpostaviti dvojnost, ki se pojavi,

ko želimo nekomu pomagati in opozoriti druge o določeni situaciji, a tega ne storimo.

V solu sem najbolje začutila motiv želje po uporju in pomoči, a hkrati pasivnost. Želela sem prikazati, kako, tudi če vemo, kaj se dogaja in želimo ukrepati pogosto pogledamo stran.

Lahko zaradi strahu, **lahko zaradi mnenja, da z izpostavljanjem dodatno ogrožamo druge, lahko zaradi želje po zaščiti sebe ali ljudi okoli nas.**

ANA JERNEJA LUKANČIČ, 4. H

JAZ SEM, KI SEM

Med številnimi kršitvami človekovih pravic, storjenimi med vojno, je bilo na milijone posilstev žensk in deklet.

Ženske, zaprte v koncentracijska taborišča, so še posebej trpele.

Ogromno posilstev se je zgodilo tudi na območjih pod nemško okupacijo, kot so Francija, Poljska ali regije Sovjetske zveze.

Tam so bili storilci nemški vojaki.

Med raziskovanjem te krute tematike sem naletela na dogodek, ki je doletel judovsko mladenko v taborišču Janowska. Ukazano ji je bilo, da se sleče.

Uprla se je in tega ni storila. Zaradi neubogljivosti je bila slečena na silo ter za kazen ustreljena v genitalije.

Raziskujem, kako moja osebnost, ki ne pozna negotovosti in se počuti varno v ciklu življenja, izgubi tla pod nogami.

Preizkušam, kaj moje telo zmore.

Moj cilj je telo spraviti na tla, a do tja je dolga pot.

Jaz sem Zdaj. Jaz sem. Jaz sem, ki sem.

TINKARA PLOS, 4. H

KRIK SVOBODE

Svobodno se počutim, ko lahko plešem, ne da so vame uprte oči množice, ki komaj čaka, da naredim nekaj narobe.

Svobodno se počutim, ko se lahko zasmejem naglas in nihče ne bo pogledal za mano.

Svobodno se počutim, ko ležim na vodni gladini in se prepuščam toku, da me odnese daleč stran od obale.

Svobodno se počutim, ko me ljudje ne objemajo.

Svobodno se počutim, ko me zjutraj prebudijo sončni žarki in žvrgolenje ptic.

Svobodno se počutim, ko si na glas predvajam svoje najljubše rock komade.

A pride dan, ko mi vse, kar poznam, raztrga krila in svoboda umre.

TANITA ČAMDŽIĆ, 4. H

GOLO ZAODRJE

Piše se leto 1920, ko so ženske v Združenem kraljestvu dobile volilno pravico. Po dolgem času so bile, vsaj politično gledano, enakopravne moškim. Navadno je prevladoval stereotip, da so preveč čustvene, da bi opravljale kakršno drugo delo kot skrb za domače gospodinjstvo ter otroke. Izobraževati se niso smele. Četudi so se izobrazile, zaposlitve niso dobile. Ob primeru zaslužka denar ni bil njihov. Zasebne lastnine niso imele. Pripadale so očetu ali možu.

Gre za optično prevaro svobode in enakopravnosti.
Gre za bolečino, željo po pobegu iz neenakopravnosti in krik.
Gre za liričnost izražanja.
Gre za statičnost časa.
Gre za čudovito žensko, za njen obstoj, za njeno prisotnost.
Samo (za) njo.

SARA VILIĆ, 4. H

TISTO NEKAJ ...

Ideja za plesni solo je nastala preko idejnega stimula, preko prve asociacije, ki sem jo zaslišala ob besedni zvezi »gesta upora« . Ta je bila: »Vse se zgodi z razlogom«. Če pomislim, se včasih res upiram neki stvari ali dogodku, ki nam ni všeč ali pa se je zgodilo nekaj, s čimer nismo zadovoljni. Takrat menimo, da je to nekaj slabega za nas, ampak mislim, da ni nujno, da je slabo. Mislim, da nam mora nekdo včasih spondesti tla pod nogami, da pademo ter nato ponovno vstanemo in nadaljujemo, kjer smo končali. V svojem solu si predstavljem neko silo, ki me usmerja in spreminja mojo smer gibanje. Sila je kot nekakšen manipulator, ki me usmerja, vlačje, potiska, zaustavlja, upravlja z mojimi deli telesa, itd. – napričakovano manipulira z menoj. Vsak od nas ima v sebi »manipulatorja«, a je odvisno, koliko mu dovolimo, da nas nadzoruje in upravlja. Velikokrat so to naše nezavedne misli. Mislim, da vsak potrebuje nekoga, da nam spodnese tla pod nogami, zato da pademo in ponovno vstanemo.

Prav zaradi tega je zame »manipulator« gesta upora.

PETRA TRAPEČAR, 4. H

ISKANJE SMISLA

Iskanje smisla; od vrvi, ki deluje kot osrednja tema, pa do moje sobe, v kateri se trenutno nahajam in v smiselno celoto povezujem izseke misli, ki silijo h končnemu izdelku koncepta.

Solo je le samcat izsek večjega izseka, ki me nekam vodi. Kljub temu, da se bodo mogoče izseki sola ponovili, so še vedno drugačni, saj jih bom izvedla v drugem času in morda tudi prostoru.

Tudi to, kar počnem (pišem koncept), je del moje improvizacije.

V moji glavi se točno ta trenutek odvija nešteto plesnih sekvenc, ki ne bodo končale v »izdelku«, so pa zanj podlaga.

In tudi vi, ki to berete, ste že del mojega sola. V vsaki zapisani besedi je izsek moje misli in prav ta izsek je moja gesta, gesta upora, ki nima ne začetka, ne konca. Temu se upiram, saj je vendar le izsek iz moje misli, misel pa sem jaz: neminljiva in neponovljiva.

NEŽA JELINČIČ 4. H

KAJ ZAME POMENI GESTA IN KAJ UPOR?

Moje misli ob teh dveh besedah odtavata v podzavest.

Prva asociacija, ki se mi pojavi, je spodnji prizor.

Mirna zimska noč, ko vidimo v temi samo zaradi bele svetlobe, ki se odbija od zasnežene pokrajine pred nami. Z neba počasi, skoraj da lebdeče zamrznjeno v času, pada sneg. Okoli mene je tišina, sneg je moja zvočna izolacija pred svetom. Obdaja me mraz, hkrati pa mi je pri srcu toplo. Geste vsake posamezne unikatne snežinke me božajo po mojih rdečih licih, ko pogledujem navzgor v zvezdnato nebo.

Sama sem in nikamor se mi ne mudi. Uživam v trenutku? Prelepa iluzija.

MAJA LENIČ, 4. H

GESTA UPORA: »ZNAM TE PUŠKO KAD SI PIŠTOLJ BILA«

Razmišljanje o orožju, še posebej strelnem, me vedno znova spravi v dilemo. Orožje je del našega življenja že od prazgodovine.

Njegov primarni namen je bila obramba pred nevarnostjo ali pa zagotovitev prehrane.

Z razvojem civilizacij in začetkom vojn se je orožje uporabljalo za kazanje (pre)moči.

Ob tem se sprašujem, zakaj je portretiranje orožja v pop kulturi privlačno tako za ustvarjalce/umetnike, kot za gledalce.

Orožje naj bi nas naredilo močnejše, sama pa sem mnenja, da ni bolj seksi ženske, kot je močna ženska.

Kot močno jo lahko definiramo na različne načine, ampak se sama osredotočim na žensko, ki je pogosto upodobljena v **Hollywoodu – Femme fatale ali fatalna ženska.** Šovinistična družba si sicer kot orožje najprej zamisli nekaj kar je NA ženski in ne V njej. Redko pa naletimo na skrite bisere, portrete žensk, katerih najmočnejše orožje je njihov um, iznajdljivost, sposobnost manipuliranja, a hkrati tudi empatije. **V svojem solu Gesta upora raziskujem različne možnosti orožja, ki jih lahko poseduje ženska.** Navdih: Catwoman, Wonder Woman, Saloma (Oscar Wilde), Eva, Rebecca (Daphne du Maurier), Ava Gardner, Rita Hayworth. Tudi nedolžne geste so lahko smronosne.

MAJA HLEBŠ. 4. H

URA TIK-TAKA, NIČ NE ČAKA

Moja prva asociacija na geste upora je bila **otročka jeza.** Predstavljala sem si majhnega otroka, ki mu mama ne kupi bonbonov in se zaradi tega »vrže« po tleh in vpije.

Čas je relativen. So dnevi, polni istih vzorcev in noči, istega spanca. **Čas v karanteni se ponavlja.**

Predstavljajte si, da ste ujeti v neskončni zanki, iz katere ne morate ven ali pa lahko tudi ne želite.

Vsak dan, vsak dogodek ima rutino, iz katere marsikdo ne more oziroma ne gre ven. Zanka ima lahko različne variacije in kombinacije.

Ura tiktaka, nič ne čaka. **Razdalje med tik in tak so vedno enake** in ta ritem ohranja strukturo, rutino.

Čez njo pa sem hotela dati neko melodijo, ki ima enake bite in ohrani to idejo ponavljanja.

Časa ne moreš ustaviti, je relativen, a se ne glede na to, nikoli ne ustavi.

LINA KADUNC, 4. H

EDEN ALI VSI, ZDAJ ALI NIKOLI?

Da do upora pride, mora biti v ozadju nek dogodek, dejanje, odločitev nekoga ali kak drug dejavnik, ki v množici sproži obrambni mehanizem, s katerim je namen izraziti nestrinjanje in tako poskusiti preprečiti namero nekoga. Nestrinjanje se največkrat stopnjuje in do upora prihaja postopoma. Poleg tega menim, da je za upor potrebnih več posameznikov, ki se združijo v celoto in skupaj poskušajo nekaj doseči. Ena oseba proti mnogim je na žalost velikokrat neuslišana.

Prav zaradi tega sem si za stimulus izbrala glasbo Carmina Burana: O Fortuna, v kateri nastopi množični zbor pevcev, ki skupaj z instrumentalno glasbo stopnjujejo dogajanje, kot se zgodi pri različnih uporih. Vsakokrat, ko si predvajam omenjeno skladbo, si predstavljam množico povezanih oseb, ki se upirajo nečemu. Skozi raziskovanje gibalnega materiala sem želela doseči podobno, želela sem, da se gibanje stopnjuje kot pri uporih in pri sami glasbi, ki sem jo izbrala za stimulus.

Vprašanje, ki ostaja odprto, je, ali je vsak upor razrešen in upoštevan ali se zaradi nemoči nekaj posameznikov vse skupaj razgubi in preide v pozabo?

LAURA VOMAJER, 4. H

KAM? MEN.

Vse se prične nekje pri izviru, recimo kot pri reki.

Tudi gib nastane zaradi neke potrebe in to so geste v mojem telesu.

So nekaj, s čimer se nekaj poudarja ali izraža, da lahko brez besed razberem, na kaj se navezujejo ter kaj sporočajo. Prav zato so tudi simboli za ukrepe in dejanja.

Ampak ta gesta kot beseda je precej pusta, moram ji dodati še nekaj, ta nekaj je nekaj, kar jo bo naredilo močnejše. Gesta upora. Imam jo!

Gesta upora je zame kamen.

Upor proti nekemu je lahko le ta.

Kamen vržemo in brcnemo, ko se z nečim ne strinjamo ali da podkrepimo našo vročokrvnost.

En zamah in že je preplah.

Želim si postati kot kamen, ovekovečen kamen v blišču.

Prelivam se, plazim, hodim, plešem in strašim.

Zdaj sem tukaj, a kdo ve, mogoče sem v naslednji minuti samo zdrob.

Izbijam iz kamna, a se vračam k sebi – k svojemu telesu, saj je to moj izvir.

Lahko sem kamen ali zlitina.

A sem kljub temu na koncu vedno samo – jaz.

Želim biti ovekovečena. Želim asociacije.

LARA STANKOVIĆ SUŠEC, 4. H

PRELIVANJE

Motivacijo sem črpala iz zgodovinskih dogodkov, v katerih so majhni konflikti vodili v povod za nekaj večjega in močnejšega. Za primer sem vzela prvo svetovno vojno, kjer so napetosti med državami vodile v atentat na Franca Ferdinanda, kar je postal povod za 1. svetovno vojno...

V procesu sem začela razvijati manjše gibe v večje na način, da so manjši sprožilci poteka gibanja, kar se ponavlja na različne načine. Majhen gib roke vodi v premik v prostoru, skrčenje kolena vodi v spust v tla, odziv rok od tal vodi v stoji in premik iz tal v vertikalno. Igrala sem se s različnimi prenosi teže in kako to vpeljuje gib v prostor. Mehkejši gibi se spremenijo v odrezave in obratno. Skoraj nevidni gib roke se nadaljuje daleč v prostor ...

LARA DRNOVŠČEK KRIVEC, 4. H

JEZIK TELESA

Piše se leto 2020 in zvezdnik **Harry Styles** je na naslovnici revije Vogue. Na sliki ima oblečeno prečudovito obleko, ki mu zelo pristaja.

Oboževalci smo navdušeni nad njegovo samozavestjo, izgledom in pogumom. Igralka **Candace Owens** pa ni takšnega mnenja.

Obleka na moškem zvezdniku jo je motila. Meni, da socializacija ne bo zdržala brez »pravih moških«.

Mnenje je delila na Instagramu, na katerega je gospod Harry Styles odgovoril s fotografijo z banano v roki in pripisom »*Bring back manly men*«. V tem vidim upor pevca, ki zrazi mnenje in se ne sramuje svojih odločitev.

V 21. stoletju od moških še vedno pričakujemo moč in moškost, prav tako se veliko pričakuje od žensk. **Zakaj obstajata dve vrsti sklec?**

Moške in ženske? Oboji so za moč in prav tako težavni. **Zakaj imamo dve vrsti špag,** če pa imamo vsi dva para nog?

V svojem solu želim prikazati kontrast med moškim in ženskim gibanjem, kot nam ga kaže svet ter začutiti, **kako je biti – oboje.**

KATJA PINTAR, 4. H

ŠE POZNAŠ RAZLIKO MED BITI IN KREIRATI?

Včasih se počutim golo, popolnoma razgaljeno in ranljivo. Takrat sem definirana le z dejstvi in resnico, ki ne ugaja niti moji niti tuji kritiki. Da bi se izognila sramoti se začnem prekrivati s kosi oblačil. Te, kot velike kose sanj in idealov začnem polagati na svoje, še malo prej razgaljeno telo. Ne mislim več na podobo, ki je bila nekoč popolnoma surova ter pristna. To sliko izbrišem iz spomina in se delam, kot da je nikoli ni bilo. Uprem se sleherni misli, ki bi utegnila pred moje oči priklicati tisto preprosto in brezpogojno resnico. Kaj mi bo resnica, če le-ta tako boli? Bolečini pa se kot je v človeški navadi izogibamo za vsako ceno.

Gledam se v ogledalu in vse kar vidim je to, kar sem ustvarila sama. Zrem v podobo, ki odmeva odgovore, kakršne želim slišati, katere sem pravzaprav oblikovala jaz. Ne počutim se krivo, saj je tudi krivda zakopana globoko pod platmi žameti in svile. Tako se postopoma, plast za platjo izgubljam. Mojega telesa več ni – obstaja le še figura, narejena po lastnem okusu. Veča se odpor do tistega, kar sem prej bila in kar se še zmeraj nekje globoko skriva. Ne gledam več nazaj in ni mi žal – to mi odgovarja. Ali pa je to zadovoljstvo le še ena plast udobja in potube? Ali ta plast zakriva del mene, ki se pravzaprav želi vrniti k surovosti in izpostavljenosti? Ne ločim več med sabo in svojimi preoblekami.

EMA ZEVIK, 4. H

CUI FIDAS, VIDE

Gesta upora je nekaj, s čemer lahko izražamo lastno mnenje in želje po spremembah.

Geste lahko nadomeščajo besede in prav iz gest lahko preberemo pravi pomen in mnenje osebe.

S pomočjo upora poteka in se omejuje tok.

Tok je upor, je želja po spremembah.

Tok nam daje nenadno silo in moč ter voljo po nečem novem, boljšem.

Beseda gesta me v trenutku napelje na gesto politike.

Geste, ki izražajo mirnost, plemenitost, vzvišenost, kontrolo.

Kateri rekvizit te geste najbolj podpre? Stol.

Stol je moral postati moj partner, s katerim sem se »spojila« in plesala.

V solu se dojemam kot žensko v politiki, ki hoče biti nekaj več kot le obstranska ministrica ali tajnica.

Želi si spremeniti svojo državo v nekaj boljšega in za to se bori. A naj me vsak bere po svoje! Moj solo je moja zgodba.

ELENA NIKOLOVSKA, 4. H

MOJE IN TVOJE

Za osnovo konstrukcije sola sem izbrala kot oviro jez, ki preprečuje reki, da teče naprej. Jez predstavlja **moja prepričanja**, cono udobja, varnost, vrednote in stvarnost, kakršno poznam, **reka**, ki jo ta zadržuje, pa **nasprotna prepričanja**, mnenja in poglede ljudi z drugačnimi stališči. **Skozi solo se igram z razmerjem med mojim in nasprotnim stališčem.** Kako okolica ali neki drug vpliv, poleg nasprotnega stališča, deluje name in na moje doživljanje sveta?

Metaforično razmišljanje me je pripeljalo do simbolov, **neviht** in nalivov, ki mi predstavljajo naval mnenj in pričakovanj družbe oziroma okolice.

Kaj ti zame pomenijo? Kateri vidik je pozitiven in kateri negativen?

Negativnega sem uprizorila v obliki **manipulacije**. Pozitiven aspekt pa predstavlja pomoč, ki mi pokaže **drugačno perspektivo**. Razširjanje lastnih obzorij je povod za tehniko, ki sem jo ubrala za kreacijo kompozicije. Skozi improvizacijo sem prišla do dveh glavnih motivov, **lutka** in **pest**.

Lutka = manipulacija.

Pest = upor.

Jez = cona udobja.

Do kdaj je moje mnenje dovolj močno, da jez še stoji?

DOROTEJA GORJAN, 4. H

NASPROTJA

Velikokrat, ko mi kaj ni prav ali pa se z nečim ne strinjam, za nekaj časa obmolknem, se poskušam od situacije odmakniti in postanem pasivna. Kljub nepremični in tihi zunanosti pa znotraj sebe od jeze in nelagodja gorim **ter sama v sebi protestiram**. Protestiram proti nastali situaciji, proti jezi, ki jo doživljam in proti sami sebi. S tema dvema aspektoma mojega občutenja prikazujem aktiven in pasiven upor. **Aktiven je močan in odločen**, se z nastalimi situacijami ne strinja, stoji za svojimi stališči, je glasen, ponavlja in ne odneha, dokler pravica ni na njegovi strani. **Pasiven je tih, umirjen in odmaknjen**. V nelagodnem trenutku ne mara dotika, ne mara očesnega stika, kaj šele pogovora.

Solo je moje izrazito osebno delo. V coni udobja sem se znašla v iskanju aktivnega gibalnega materiala, v coni neudobja v odkrivanju pasivnega gibalnega materiala. S spoznavanjem in sprejemanjem sebe, tako svojih občutljivih delov kot odločnih in močnih delov ter z ustvarjanjem gibalnega materiala, ki le-to odraža, sem lahko »na solu pustila« svoj celovit podpis.

DINA ŠARAC, 4. H

V ISKANJU SAME SEBE

»V iskanje dežele upora se podajam z mešanimi občutki. Ob strahu, da pokažem resnični jaz, me neka sila še vseeno vleče naprej in mi govori, da zmorem. Moje misli in telo kar drhtita po občutku eksplozije, a si še vedno vzameta čas in me puščata na realnih tleh. Sama sebi še ne zaupam popolnoma, a verjamem, da bom kmalu tam. Kaj je to tam?

»Tam« je nekaj, kar je mojemu telesu premalo poznano, je hkrati občutek, kraj, misel in gesta mojih gibov, ki nakazujejo, da sem se pripravljena upreti sebi in predvsem ljudem okoli sebe. Ob zavednem vstopu v deželo upora se mi lahko zgodi nešteto stvari. A tista najpomembnejša naj bo zame ta – glava, ki se bo praznila s potlačenimi mislimi in skrbmi ter telo, ki bo kričalo po nešteto osvobojenih gibih.

Takrat bo nastopil moj trenutek svobodnega upora, brez zadržkov in nepotrebnih misli. V gesti gibov, ki bodo sprva prehajali od neprestane kontrole, zaustavitev, skoraj do doživljanja katarze, bodo dočakali tudi »totalno eksplozijo«. Še preden pa se podam tja, lahko povem že zdaj, da bo najboljši občutek tisti ob koncu. Suha usta s potrebo po vodi, premočan in prehiter dih, pot na obrazu in mokra oblačila ... vsa telesna stanja, ki me bodo pripeljala do zavedanja, da mi je uspelo.

Po dolgem času se bom imela možnost razplesati in se prepustiti toku mojih nezavednih misli. Te me bodo znova pospremile v novo odkitje same sebe, v tisto, ki je bilo mojim očem, duši in predvsem telesu še nedolgo nazaj neznano. Spet bom dočakala dokončno osvoboditev in moje telo prepustila sprostitvi in kar je najpomembnejše, pustila bom, da bo spregovorilo ... pustila bom, da se bo svetu uprlo.

BETI POLANEC, 4. H

JAZ PROTI SEBI

Vsako človeško telo je s svojimi potrebami in težnjami edinstveno. Človek si vzpostavi neko vsakdanjo rutino in jo s svojim telesom živi iz dneva v dan. Zdrave rutine se lahko tudi zaradi določenih razmer prekinejo in to lahko močno zmoti ritem našega telesa.

Solo *Jaz proti sebi* je nastal z željo, da se v obliki plesa prikaže borba med mano in mojim telesom.

Človeški um in telo morata biti skladna, se morata dopolnjevati in sodelovati.

S solom želim prikazati, kaj se zgodi, ko um in telo delata drug proti drugemu ...

Kdaj se prične plaz upora telesa, ki ni več usklajeno z umom?

Pravijo, da si v življenju sam sebi najhujši sovražnik. A to razumeš šele, ko občutiš na lastni koži.

ANA SUČEVIĆ, 4. H

CERTA VIRILITER, SUSTINE PATIENTER.*

Kaj sploh to je? Kaj nam predstavlja v tem trenutku in kaj v naslednjem?

Kje v svetu lahko zaznamo gesto upora in kako se ta kaže?

Kako bi gesto upora prikazali skozi ples?

Ko sem prvič na glas zaslišala temo, se mi je v istem trenutku v glavi izrisala slika. Bil je majhen vojaček. Njegova gesta je nakazovala, da je pripravljen na boj, na napad, na nekaj vznemirljivega, burnega, vendar hkrati na nekaj zastrašujočega, naporega. Slika je bila tako jasna, da sem v trenutku vedela, da se lahko z njo veliko poigravam, jo razvijam in nadgrajujem. Ta slikovni stimulus mi je pri koreografiji vseskozi pomagal. Natančna, jasna slika je postajala vse bolj realna. In ravno zaradi njene stvarnosti sem za motiv sola vzela pozicijo, v kateri je stal moj vojaček. Moja zgodba je bila prepuščena vojačku, vse dokler nisem začela premišljevati tudi o umu in doživljanju vojaka.

Kako veliko bolečine je skrito za ostrim gibanjem?

Koliko upora se lahko skozi leta nakopiči, pa so vse emocije prekrite in poteptane z adrenalinom?

Je vojaku sploh dovoljeno, da te tegobe izrazi in da se jih zaveda?

Ali mora svoj upor skrito ponotranjiti in izraziti, ne da bi se to zares opazilo?

Kdaj pa tega ne zmore in pristane v popolnem neravnovesju?

*Bori se možato, prenašaj potrpežljivo.

ANA LEVAČIČ, 4. H

LONEC BI ŠEL, PA NIMA NOG

Solo govori o loncu, ki bi se na vsak način rešil svoje prave vloge, želi si postati nekaj, kar ni, vendar ne more zbežati, ker nima nog. Dovolj ima le svojega vsakdanjega posedanja v kuhinji. Hrepeni po premikanju in zelo ga zanima zunanji svet. Njegova močna misel in strastna želja povzroči nenavadne spremembe. Začne verjeti sam vase in kar naenkrat naredi prvi korak ... in še enega in še enega. Takrat se odloči biti svoboden in pusti, da ga tok življenja ponese v neznano.

Lonec je metafora, ki ponazarja stavek: »Upanje umre zadnje.« Ta stavek še posebej uprizarja« mene, saj sem iz njega tudi izhajala in ga izbrala kot motiv celotnega sola. Včasih je vse, kar potrebujem, želja in odločnost, da bom to naredila.

S konceptnim listom sem odlašala do zadnjega dne. Zanimalo me je predvsem, če ga lahko napišem v tako kratkem času.

Ta moja močna misel in želja je bila povod, da sem v roke vzela svinčnik in svoje ideje zapisala na prazen list. In te misli sem za tem upodobila na gibalni način.

Takrat se je tudi rodil moj prvi gib in moj solo je dobil obliko.

MAJA HOJS, 4. H

MUTINY

Geste upora. Upor. Občutek upiranja. Napetost. Bolečina.

Občutek bi lahko opisala kot upor vseh celic v mojem telesu.

Kako ohranjati napetost skozi gibe?

Ker ne želim imeti nenehne dinamike, sem naposled povezala napetost in sproščenost.

To vodi do spremembe energije v prostoru.

Vse se začne s pogledom.

Oči so vrata duše in kadar duša trpi, to pokažejo oči.

Kar želim pokazati, je bolečina mojih notranjih bitk.

Veliko ljudi skriva svoje bitke.

Moč notranje energije je brezmejna.

»Everyone you meet is fighting a battle you know nothing about.

Be kind. Always.«

Brad Maltzer

EVA BATAGELJ PINTERIČ, 4. H

Zbrala in uredila: Andreja Kopač

Prispevki avtoric so izseki iz konceptnih listov za pripravo maturitetnih solo nastopov na temo GESTE UPORA.

Lektura: Mojca Dimec / Oblikovanje: Tanja Radež